

Un triple repte d'Europa

Els Estats Units i Europa estan en guerra. Una guerra comercial que, irònicament, en l'era de les noves tecnologies, es concreta en l'agricultura. Atacs i contraatacs que amenacen d'esdevenir una «confrontació oberta».

Ernest Udina

La caiguda del preu del petroli i la baixa del dòlar, la nova guerra comercial endegada entre els Estats Units i Europa, la modificació del valor de les monedes de la serpentina europea, són fets directament o indirectament relacionats que mostren la nova època que s'està obrint en l'economia mundial, amb clares repercussions polítiques.

L'excés d'oferta que ha provocat la caiguda del preu del petroli reprèn la crisi iniciada el '73, reforçada sis anys més tard amb respectius augments petrolífers. Les economies del món occidental dependents del petroli veuen ara com s'obre una etapa d'estabilitat. La baixa del petroli suposa una transferència de 61.000 milions de dòlars des dels països exportadors cap als països consumidors. En canvi, de Mèxic a la Unió Soviètica, la situació es troba en l'extrem contrari.

La nova època d'estabilitat havia de permetre a la CEE, d'una banda, el reforçament de la seua posició unitària davant els Estats Units i, de l'altra, la potenciació dels ara ja obligats acords nord-sud amb el tercer món.

Amb els Estats Units, però, de moment és la guerra. Es tracta de la dita guerra comercial, que no deixa de ser irònic que es concreti en el terreny agrícola en l'època de les noves tecnologies. Pressionat pel «lobby» cerealista, Reagan ha advertit la CEE que no acceptarà el previst retall de 145.000 milions de pessetes a les seves exportacions agrícoles, a causa de l'ampliació de la Comunitat a l'Estat espanyol i Portugal. Astorada, la CEE ha contraatacat: si Reagan vol gravar pel mateix valor anual les importacions de productes agrícoles europees als Estats Units, pot atènyer-se a una «confrontació oberta».

Hi ha temps fins al primer de maig per negociar un acord i és de témer que la primera unitària posició mani-

Una nova prova per a Europa serà la unitat que caldrà aconseguir davant la reforma del sistema monetari internacional.

festada per la Comunitat davant l'«agressivitat inútil» de Reagan es transformi en una nova submissió. França i Itàlia patirien molt per les restriccions agrícoles dels Estats Units i Alemanya no vol que es deteriorin les relacions amb el gran aliat per culpa de la voluntat exportadora que no comparteix amb el domini agrícola.

Una altra prova per a Europa, a més de la nova guerra comercial, serà el grau d'unitat que demostrï per la reforma del sistema monetari internacional. Els mateixos ministres europeus que arranjaren, amb la devaluació del franc i la revaluació del marc, la serpentina europea a primers de mes, comprovaren com la nova època d'estabilitat econòmica pot ser una ocasió per arribar a una pau monetària, reformant el Fons Monetari Internacional. La cimera financera dels set grans al mes de maig, a Tòquio, serà un moment clau per a fer un pas en aquest sentit, renovant aquells acords

ja quasi cinquantenaris de Bretton Wood, avui absolutament depassats. A més, la cimera de l'OCDE del 17 i 18 d'abril a París, les discussions en el marc del CATT (Acord General sobre el Comerç i les Tarifes Duaneres), tenen prou pistes de negociació també per als contenciosos comercials.

Entrem, doncs, en una època d'estabilitat econòmica, però les incerteses comercials i monetàries són encara abundants. La nova estabilitat ha estat refrendada, amb la reunió, la setmana passada, del Fons Monetari In-

ternacional a Washington. Es preveu, després de la caiguda dels preus petrolífers, un creixement global del 3 % el 1986, mig punt més del que fou previst el passat setembre. Malgrat la baixa del dòlar, és de témer que la nova estabilitat frustrarà els designis europeus, en favor dels Estats Units.

Resta, però, un terreny en el qual Europa hauria de brollar com a capdavantera, recuperant aquelles bones intencions de negociació amb el Tercer Món per a un nou ordre econòmic internacional. Això sembla avui una utopia, però una manera d'avançar en aquesta via seria oferir propostes concretes per resoldre el deute exterior amb els països del Tercer Món, que supera ja el bilió de dòlars. Com han analitzat diversos experts, si aquest deute fa més gran la tendència dels països del Tercer Món, crea alhora una urgent necessitat de solució. Aquí hi ha, doncs, també, un repte per a Europa, el tercer. □